

Van feest naar feest

Het Franse woord quarantaine betekent: een periode van veertig dagen. Het is een Frans leenwoord, afgeleid van het telwoord quarante (veertig). Quarantaine betekent vooral: een periode van afzondering om verspreiding van besmettelijke ziekten te voorkomen. In dit voorjaar, met de coronacrisis, is de term weer nadrukkelijk in het nieuws.

Ook in de kerk rekenen we soms met een periode van veertig dagen, zoals de tijd vóór Pasen, de zogenoemde Veertigdagentijd, tijd bezinning en inkeer. Dat aantal van veertig ontleen we aan de bijbel:

- aan Mozes die veertig dagen op de berg was (Ex. 24,18);
- aan de verkenning van het beloofde land, die veertig dagen duurde (Num. 13,25);
- en Jezus die veertig dagen en nachten in de woestijn was (Luc. 4,2).

Maar meestal tellen we gewoon de dagen van de week, totdat het zondag is en we elkaar in de kerk kunnen ontmoeten, daar waar het licht is. In dit voorjaar is het allemaal anders dan anders. De tijd verstrijkt, de uren en de dagen, maar het vreemde is dat evenementen niet zijn toegestaan, en kennelijk valt ook de zondagse kerkgang in die categorie. Zo had ik het eigenlijk nog bekeken, maar ik begrijp het wel.

Op zondagen is het rondom kerkgebouwen immers een komen en gaan. En ook al gaan veel kerken nu online, zoals dat heet, voordat er een uitzending kan plaatsvinden. moet er heel wat worden georganiseerd. Dat organiseren trouwens, dat zit ons wel in het bloed, daarin is Nederland heel goed geworden. En daarom voelen onze handen nu extra leeg. Sportwedstrijden en muziekfestivals zijn afgelast, jongeren missen het uitgaansleven en hun studiereizen.

Een aantal jaren geleden was ik in Afrika. Daar vertelde de zoon van een collega-predikant me dat hij wel graag in ons land wilde komen studeren, want hier vierden jongeren elke dag feest! Dat beeld had hij van Europa gekregen... Ik moest erom glimlachen, want ik ken ook heel wat jonge mensen die hard moeten werken, uit eigen ervaring weet ik van studiepunten en kleine banen.

Maar goed, het is nu stil in stad en land. Ook in ons dorp is het rustig, vooral 's avonds. Niet alleen vinden er geen evenementen plaats, ook de mensen die altijd van alles organiseerden zitten met een lege agenda thuis, of in hun tuin.

Het doet me denken aan het feest van Hemelvaart, zoals we dat in de kerk veertig dagen ná Pasen vieren. Hemelvaart zou je een evenement kunnen noemen. Jezus verschijnt - aan zijn leerlingen. Hij steekt ze een hart onder de riem. En vervolgens verdwijnt Hij - in een wolk, Hij gaat naar de hemel (vandaar de naam: Hemelvaart). Een bijzondere gebeurtenis, je zou het een evenement kunnen noemen.

Sinds Pasen zijn er veertig dagen voorbijgegaan. Na zo'n periode kan er iets nieuws beginnen, ontstaat er ruimte, komt er beweging, er ontstaat een nieuwe dimensie, een vrijheid die we kunnen grijpen én organiseren, ja ook dat laatste. Want we leven niet chaotisch, maar kosmisch (Hemelvaart, weet u wel?). We leven geregeld, we tellen onze dagen, en daarin ligt ons behoud. Het is als in Psalm 90, dat oude lied, een gebed van Mozes:

*Leer Gij ons leven, dag voor dag,
dat in ons hart de wijsheid wonen mag.*
Psalm 90:6 ber.